

Sygn. akt VII U 117/13

POSTANOWIENIE

Dnia 18 kwietnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku

VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Wiesława Szulczewska
Protokolant:	sekr.sądowy Alicja Urbańska

po rozpoznaniu w dniu 18 kwietnia 2013 r. w Gdańsku

na posiedzeniu niejawnym

odwołania D. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

z dnia 13 października 2011 nr (...) -1/25/E

w sprawie D. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

w przedmiocie skargi o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 21 maja 2012r

w sprawie VIIU 3560/11

postanawia:

odrzuć skargę.

SSO Wiesława Szulczewska

Sygn. akt VII U 117/13

Uzasadnienie:

Prawomocnym wyrokiem z dnia 21 maja 2012 r. w sprawie sygn. akt VII U 3560/11 Sąd Okręgowy w Gdańsku VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie wnioskodawczyni od decyzji pozwanego z dnia 13 października 2011r. w przedmiocie zawieszenia świadczenia w związku z kontynuowaniem zatrudnienia (akta sprawy VII U 3560/11) .

W dniu 24 stycznia 2013r. wnioskodawczyni złożyła skargę o wznowienie postępowania powołując się na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r. w sprawie K 2/12 oraz wniosła o wypłatę zaległych świadczeń emerytalnych i zasądzenie odsetek od należnej jej kwoty emerytury od dnia wstrzymania wypłaty emerytury (k- 2) .

W odpowiedzi na skargę pozwany wniósł o jej oddalenie wskazując, iż wstrzymał wypłatę emerytury od dnia 01.10.2011 r. z uwagi na kontynuację zatrudnienia , od dnia 22.11.2012 r. wznowił wypłatę emerytury . Odwołanie wnioskodawczyni od decyzji o wstrzymaniu wypłaty z dnia 13.10.2011 r. zostało prawomocnie oddalone wyrokiem VII U 3454/11 . Orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego , na które powołuje się wnioskodawczyni zostało opublikowane dnia 22.11.2012 r. i od tego dnia ma moc obowiązującą .

Sąd zważył, co następuje:

Wyrokiem z dnia 13 listopada 2012 r. w sprawie sygn. Akt 2K/12 Trybunał Konstytucyjny orzekł, iż art. 28. ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726 oraz z 2011 r. Nr 291, poz. 1707) w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227, z 2010 r. Nr 40, poz. 224, Nr 134, poz. 903, Nr 205, poz. 1365, Nr 238, poz. 1578 i Nr 257, poz. 1726, z 2011 r. Nr 75, poz. 398, Nr 149, poz. 887, Nr 168, poz. 1001, Nr 187, poz. 1112 i Nr 205, poz. 1203 oraz z 2012 r. poz. 118 i 251), dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z 16 grudnia 2010 r., w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r., bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Przedmiotowe orzeczenie ogłoszone zostało w Dzienniku Ustaw z dnia 22 listopada 2012 r. pod. poz. 1285.

Zgodnie z treścią art. 190 § 3 Konstytucji orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, jednak Trybunał Konstytucyjny może określić inny termin utraty mocy obowiązującej aktu normatywnego. Termin ten nie może przekroczyć osiemnastu miesięcy, gdy chodzi o ustawę, a gdy chodzi o inny akt normatywny - dwunastu miesięcy. W przypadku orzeczeń, które wiążą się z nakładami finansowymi nie przewidzianymi w ustawie budżetowej, Trybunał Konstytucyjny określa termin utraty mocy obowiązującej aktu normatywnego po zapoznaniu się z opinią Rady Ministrów.

Zgodnie zaś z treścią art. 401¹ kpc można żądać wznowienia postępowania również w wypadku, gdy Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub z ustawą, na podstawie którego zostało wydane orzeczenie.

W przedmiotowej sprawie , co wynika z akt emerytalnych , pozwany wznowił wypłatę świadczeń z dniem 22.11. 2012r

Sporna pozostawała zatem kwestia możliwości wznowienia postępowania w związku z przywołanym wyżej orzeczeniem Trybunału Konstytucyjnego co do świadczeń przypadających za okres od 1 października 2011 r. do 21.11. 2012 r.

Zagadnienie dopuszczalności wznowienia postępowania w sytuacji gdy wyrok Trybunału Konstytucyjnego odracza w czasie utratę mocy obowiązującej przepisu uznanego za niezgodny z Konstytucją było przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego w wyroku z dnia 20 kwietnia 2011 r. (I CSK 410/10 OSNC 2012/1/14, Biul.SN 2011/7/12-13, M.Prawn. 2012/7/367-370). W orzeczeniu tym, które akceptuje również Sąd rozpoznający przedmiotową sprawę, Sąd Najwyższy przyjął, iż opisana sytuacja nie stanowi podstawy wznowienia postępowania przewidzianej w art. 401¹ kpc.

W uzasadnieniu cytowanego orzeczenia wskazane zostało, iż w orzecznictwie Sądu Najwyższego jednolicie przyjmuje się, że określenie późniejszej daty utraty mocy obowiązującej aktu normatywnego nie może być tłumaczone inaczej niż jego pozostawienie przez oznaczony czas w porządku prawnym i oznacza, iż Trybunał Konstytucyjny, mimo stwierdzenia niezgodności aktu z przepisami wyższego rzędu, działając w granicach kompetencji, utrzymuje w mocy normę prawną. Do wskazanej zatem w wyroku Trybunału Konstytucyjnego daty utraty mocy obowiązującej przepis musi być uznany za zgodny z Konstytucją, a tym samym wyłączony jest skutek retrospektywny takiego wyroku (zob.

uchwały Sądu Najwyższego z dnia 3 lipca 2003 r., III CZP 45/03, OSNC 2004, nr 9, poz. 136, z dnia 24 stycznia 2004 r., III CZP 112/03, OSNC 2005, nr 4, poz. 61 i z dnia 23 czerwca 2005 r., III CZP 35/05, OSNC 2006, nr 5, poz. 81, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 2006 r., IV CSK 28/06, OSNC 2007, nr 2, poz. 31 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 listopada 2008 r., V CZ 73/08, nie publ.).

Dalej argumentowano, że Sąd Najwyższy przyjął w uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 17 grudnia 2009 r., III PZP 2/09 (OSNC 2010, nr 7-8, poz. 97), że orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego stwierdzające w sentencji niezgodność z Konstytucją określonej wykładni aktu normatywnego, które nie powoduje utraty mocy obowiązującej przepisu, nie stanowi podstawy do wznowienia postępowania przewidzianej w art. 401¹ k.p.c. Zgodnie zaś z postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 29 kwietnia 2010 r., IV CO 37/09 (OSNC 2010, nr 12, poz. 166), wyrok Trybunału Konstytucyjnego, stwierdzający w sentencji niezgodność z Konstytucją braku określonej regulacji prawnej, nie stanowi podstawy wznowienia postępowania przewidzianej w art. 401¹ k.p.c. Nie stanowią zatem podstawy wznowienia postępowania tzw. negatywne wyroki interpretacyjne oraz tzw. wyroki prawotwórcze Trybunału Konstytucyjnego.

Konsekwentnie, jak uzasadniał Sąd Najwyższy, również wyrok Trybunału Konstytucyjnego odraczający w czasie utratę mocy obowiązującej zakwestionowanego przepisu uniemożliwia wznowienie postępowania zakończonego przed upływem terminu określonego w sentencji takiego wyroku, skoro bowiem zakwestionowany przepis nadal jest stosowany, nietrafne jest twierdzenie, że wydawane na jego podstawie orzeczenia mogłyby być następnie kwestionowane w drodze wznowienia postępowania. Tym bardziej więc w rozważanej sytuacji nie jest dopuszczalne wznowianie postępowań w sprawach prawomocnie zakończonych przed wejściem w życie wyroku Trybunału Konstytucyjnego, tj. przed dniem ogłoszenia wyroku w Dzienniku Ustaw (art. 190 ust. 3 in principio Konstytucji).

Zgodnie z treścią art. 410 § 1 kpc Sąd odrzuca skargę wniesioną po upływie przepisane terminu, niedopuszczalną lub nieopartą na ustawowej podstawie. Postanowienie może być wydane na posiedzeniu niejawnym.

W tym stanie rzeczy na mocy przywołanych przepisów należało orzec jak w postanowieniu.

SSO Wiesława Szulczewska